

•• Στα ίχνη του •••

Μικρού Ελαφιού

Ένα χαριτωμένο ελαφάκι μόλις
γεννήθηκε στην καρδιά του δάσους.
Επειδή είναι μικρό και κρυώνει
λίγο, η μαμά Ελαφίνα το γλείφει
ενώ ο ήλιος του Ιουνίου το χαϊδεύει.
Ευτυχισμένο το μικρό ελαφάκι,
προσπαθεί κιάλας να σηκωθεί!

Στηριγμένο στα αδύναμά του ποδαράκια, με μάτια μισόκλειστα, το ελαφάκι θηλάζει τη μαμά του. Πίνει με τόση λαιμαργία, που δεν ακούει ούτε το κελάρυσμα του καταρράκτη ούτε το τραγούδι των πουλιών, που είναι κρυμμένα στις φυλλωσιές. Κάτω από ένα δένδρο, ένας σκαραβαίος παρακολουθεί τη σκηνή.
– Τι όμορφο μωρό! σκέφτεται.

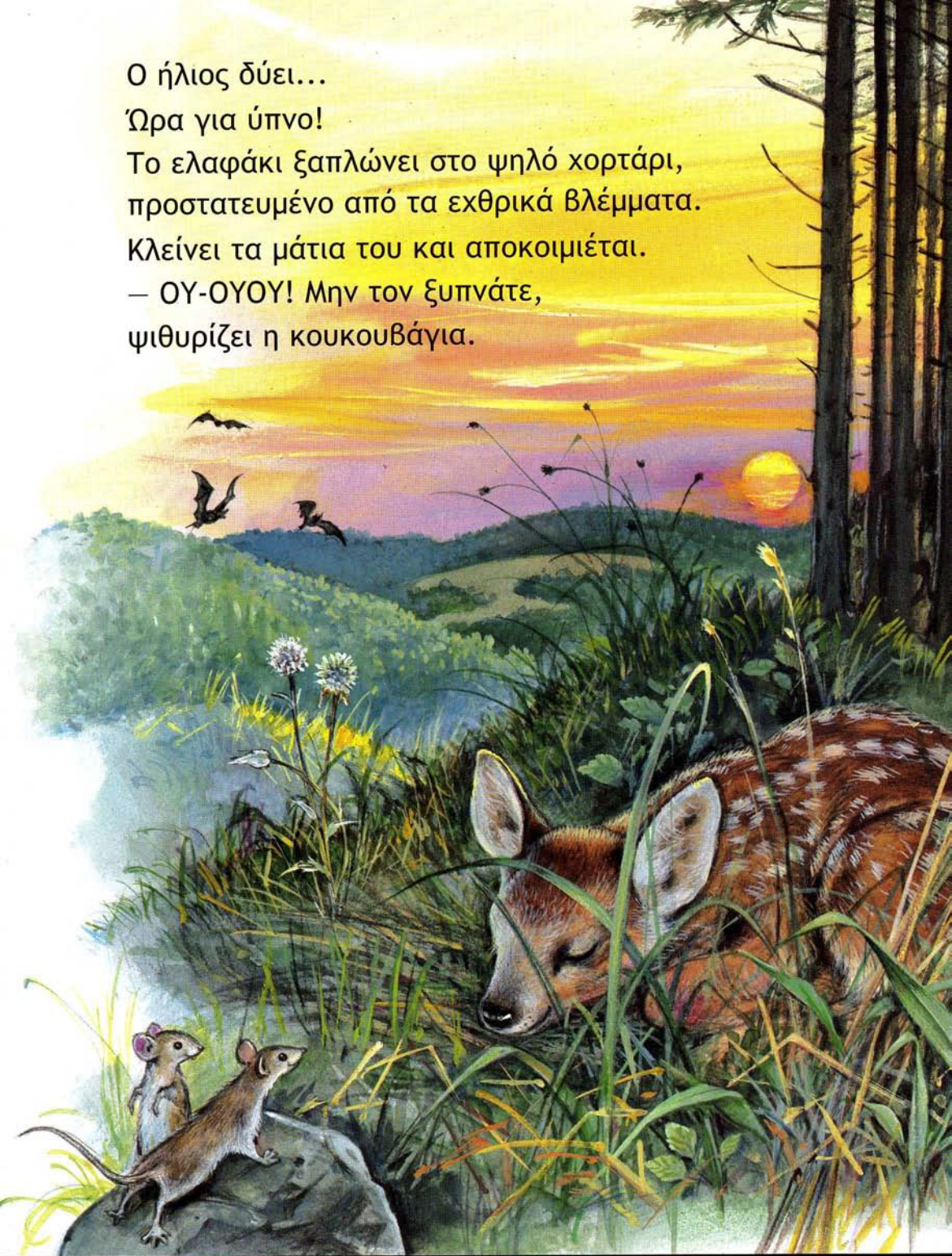
Ο ήλιος δύει...

Ώρα για ύπνο!

Το ελαφάκι ξαπλώνει στο ψηλό χορτάρι,
προστατευμένο από τα εχθρικά βλέμματα.

Κλείνει τα μάτια του και αποκοιμιέται.

— ΟΥ-ΟΥΟΥ! Μην τον ξυπνάτε,
ψιθυρίζει η κουκουβάγια.

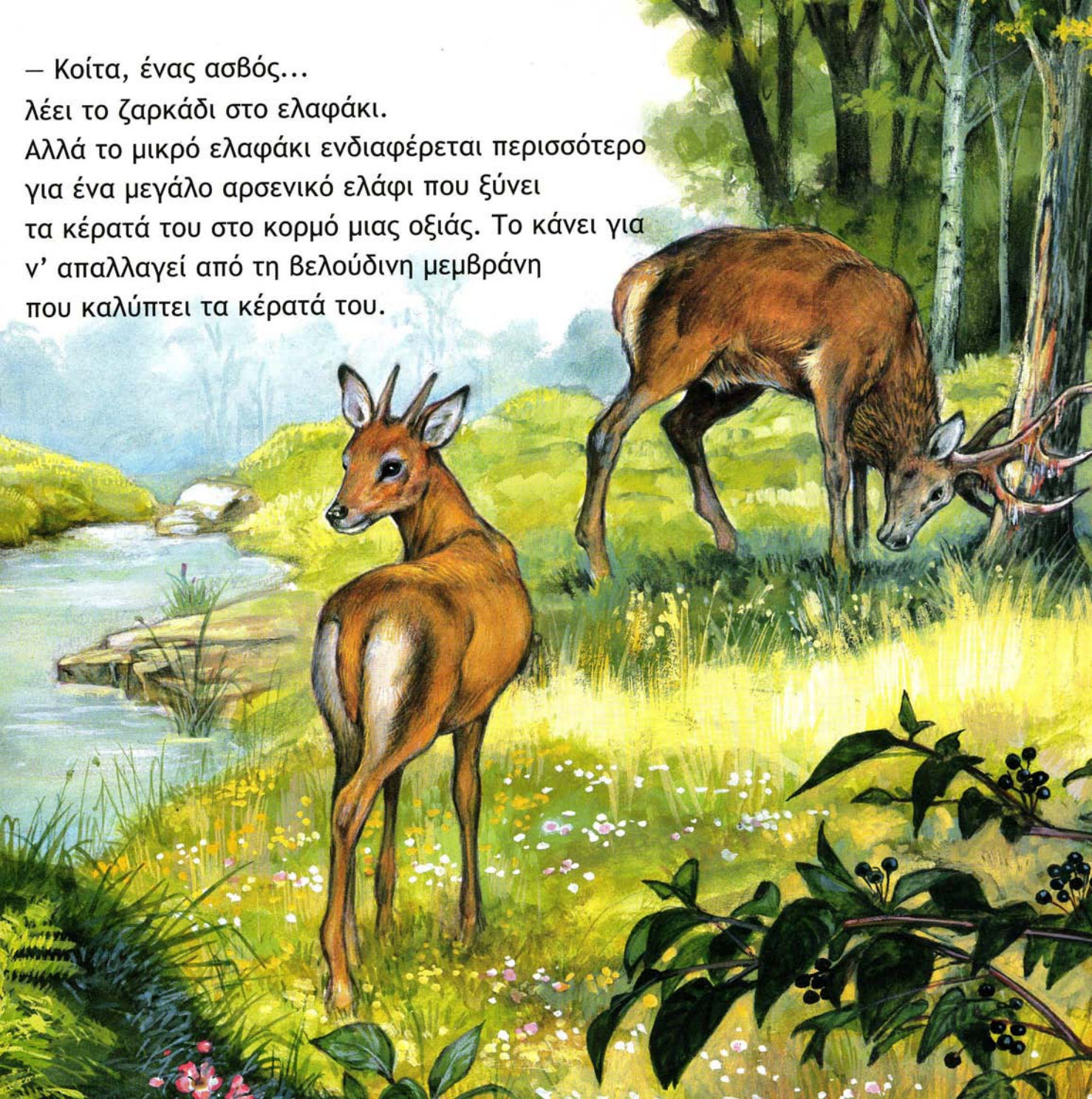

– Κοίτα, ένας ασβός...

λέει το ζαρκάδι στο ελαφάκι.

Αλλά το μικρό ελαφάκι ενδιαφέρεται περισσότερο για ένα μεγάλο αρσενικό ελάφι που ξύνει τα κέρατά του στο κορμό μιας οξιάς. Το κάνει για ν' απαλλαγεί από τη βελούδινη μεμβράνη που καλύπτει τα κέρατά του.

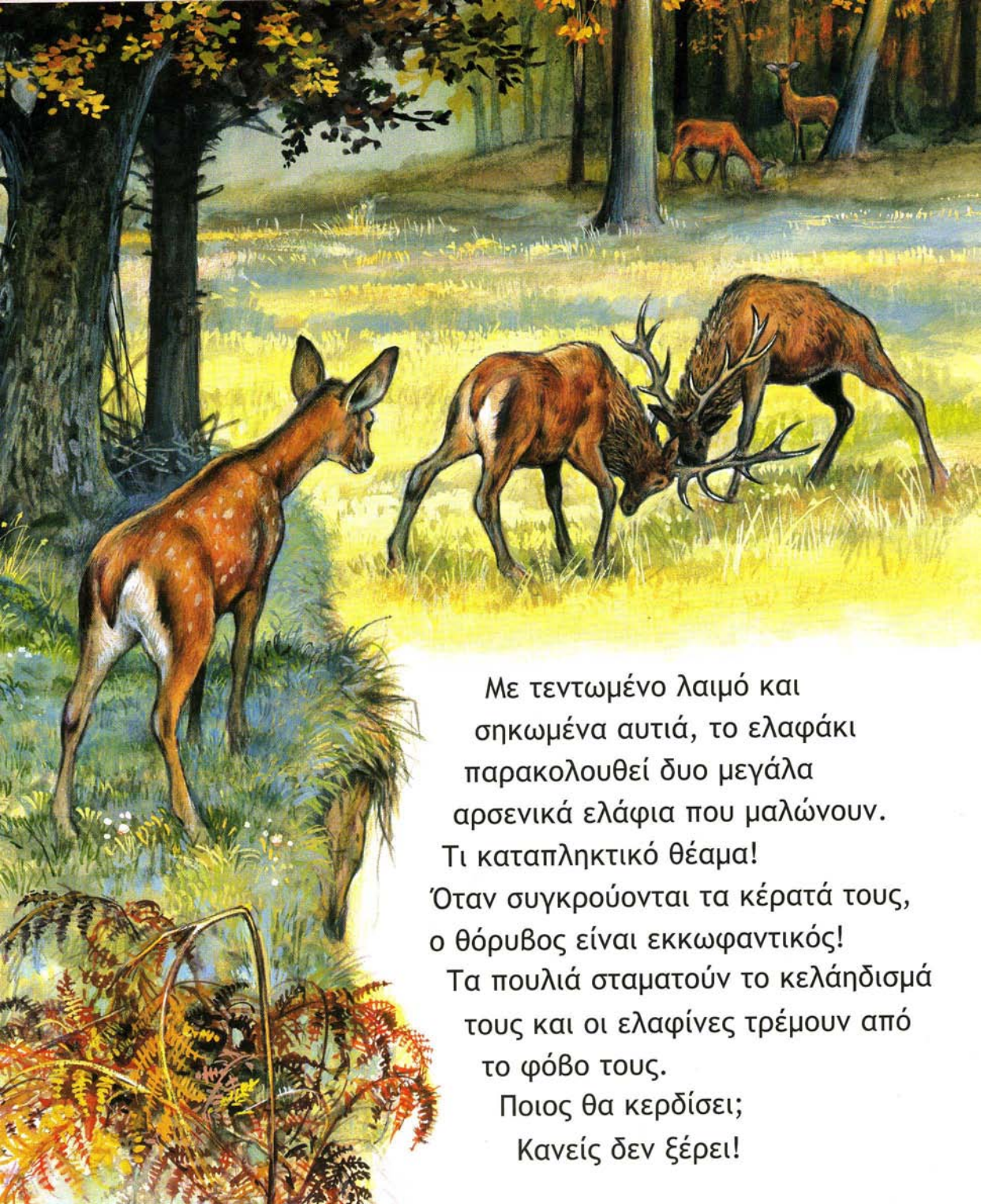
Φωτιά! Φωτιά!

Μεγάλες κόκκινες φλόγες καταβροχθίζουν τα πεύκα.

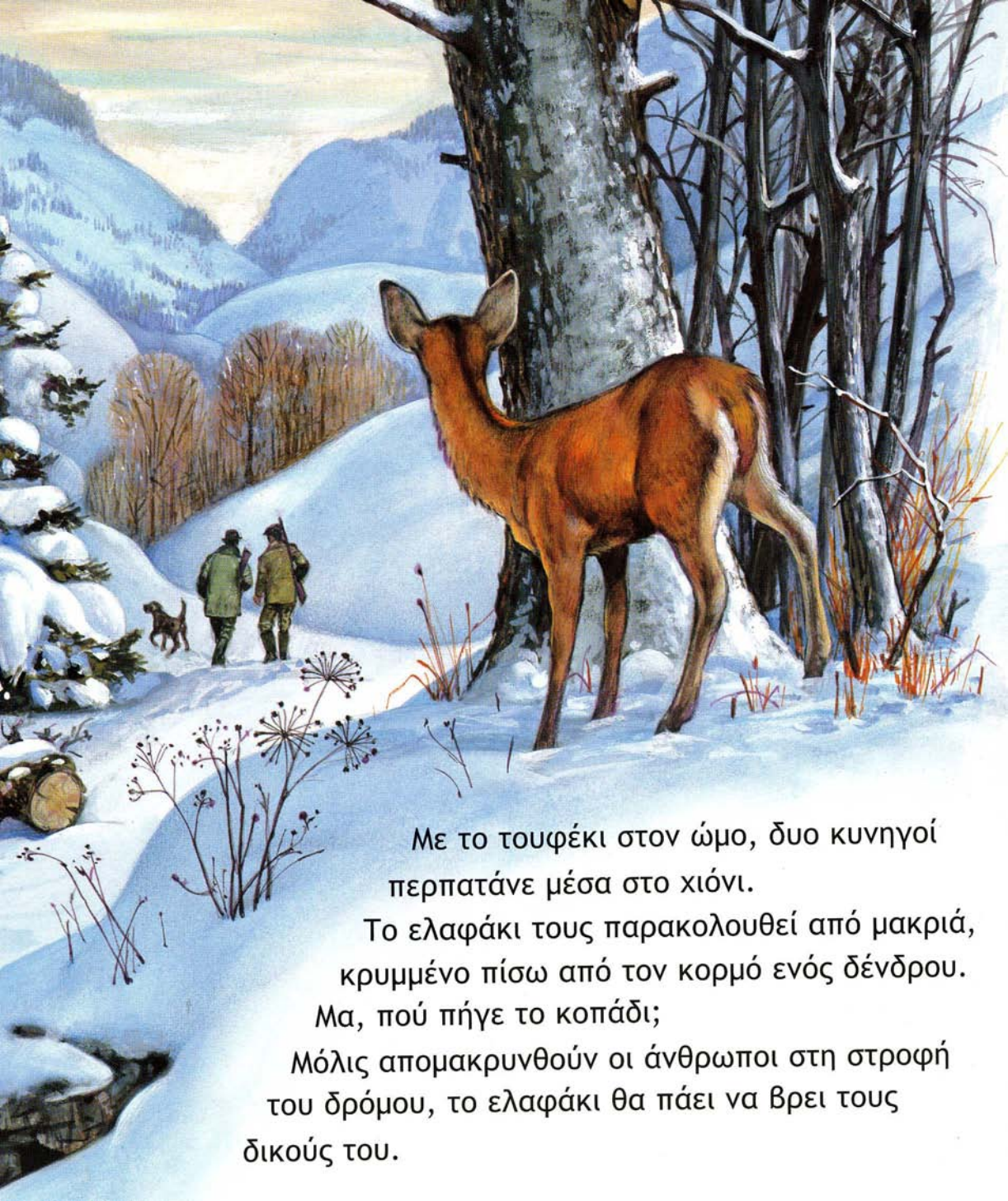
Τα ζώα, πανικοβλημένα, προσπαθούν να ξεφύγουν από την πύρινη κόλαση όσο πιο γρήγορα μπορούν. Πρέπει να 'ναι κανείς πολύ προσεκτικός το καλοκαίρι στο δάσος. Αρκεί μια σπίθα για να φέρει την καταστροφή!

Έφτασε το φθινόπωρο.
Τα φύλλα παίρνουν ζωηρά χρώματα
και πέφτουν στο έδαφος,
δημιουργώντας ένα μαλακό στρώμα.
— Ψάχνουμε μια φωλιά,
για να περάσουμε το χειμώνα,
εξηγεί η μαμά Σκαντζοχοιρίνα
στο ελαφάκι.

Με τεντωμένο λαιμό και
σηκωμένα αυτιά, το ελαφάκι
παρακολουθεί δυο μεγάλα
αρσενικά ελάφια που μαλώνουν.
Τι καταπληκτικό θέαμα!
Όταν συγκρούονται τα κέρατά τους,
ο θόρυβος είναι εκκωφαντικός!
Τα πουλιά σταματούν το κελήδισμά
τους και οι ελαφίνες τρέμουν από
το φόβο τους.
Ποιος θα κερδίσει;
Κανείς δεν ξέρει!

Με το τουφέκι στον ώμο, δυο κυνηγοί
περπατάνε μέσα στο χιόνι.

Το ελαφάκι τους παρακολουθεί από μακριά,
κρυμμένο πίσω από τον κορμό ενός δένδρου.
Μα, πού πήγε το κοπάδι;

Μόλις απομακρυνθούν οι άνθρωποι στη στροφή
του δρόμου, το ελαφάκι θα πάει να βρει τους
δικούς του.

Ορίστε... να 'τοι! Η οικογένειά του βρίσκεται κοντά στο παχνί.
— Δεν είναι όλοι οι άνθρωποι κακοί! Ορίστε και η απόδειξη. Μερικοί απ' αυτούς μας ταΐζουν. Στην καρδιά του χειμώνα, όταν κάνει πολύ κρύο και η τροφή λιγοστεύει, μερικοί άνθρωποι μας σκέφτονται και μας φέρνουν σανό, του εξηγεί η μαμά Ελαφίνα.

Τι ωραία που είναι να χοροπηδάς
πρωί-πρωί! Ο ουρανός είναι
γαλανός και ο ήλιος λάμπει.

Η άνοιξη ήρθε και πάλι!

Το ελαφάκι διασκεδάζει μαζί με τα
ξαδέλφια του. Ξαφνικά, ανακαλύπτει
πεσμένα στο χορτάρι τα εντυπωσιακά
κέρατα ενός μεγάλου ελαφιού!

— Τα κέρατα πέφτουν κάθε χρόνο, του
εξηγεί ένα σπουργίτι, αλλά ξαναβγαίνουν
σε τέσσερις μήνες, πιο όμορφα από ποτέ!

Το ελαφάκι μεγάλωσε και
απέκτησε κι αυτό μικρά κέρατα.
Μεταμορφώθηκε σ' ένα όμορφο
ελάφι.
Σ' ένα μήνα, θα γίνει ενός έτους!

Ξαπλωμένο στο βάθος μιας ρεματιάς,
νανουρισμένο από τη φωνή
του πατέρα του, ονειρεύεται ότι, σε
λίγο καιρό, θα μεταμορφωθεί κι
αυτό σε ένα επιβλητικό ελάφι...

